

XVIII.

Елисавета, при умирането си, поиска отъ великийтъ князь едно за очи помирение съ виновната си жена. Но, щомъ царицата издъхна, Петъръ III, сгунанинъ безъ противорѣчие на прѣстолътъ, я заплаши че ще я напусни и ще обяви като незаконенъ синътъ си. Катерина, отдалеченна въ една къща наполе-то, не далеко отъ градътъ, чакаше въ страховетъ на неизвѣтността, за сѣдбата що ѝ приготвяваше царьтъ — мъжъ ѝ.

Но, въ разстояние на едно шесть-мѣсечно каприциозно царуване, което мѣзаше повѣки на една лудостъ отъ колкото на едно управление, Петъръ III бѣше расхрдилъ, чрѣзъ своитѣ Пруски поддържания, старата Руска партия, отстарнилъ клиратъ, наекхрбилъ народътъ, оморилъ войската, исплашилъ пкрвитѣ врѣзъ съществуванетоъ имъ, измѣнилъ Петербургъ въ казарма и палатътъ въ сцена на оргии. Той ся прѣготовляваше да отиде въ Холштаинъ съ сто хиляди Русци за да ся покаже съ войско вѣликолѣпне на своитѣ пкрви отечественници като владѣтель на една голѣма държава, и да унижи Дания, която до тогива унижаваше Холштаинъ. Той доведе князьтъ Солтикова, който бѣше назначилъ, спорядъ публичното мнѣние, като баща на Катеринянтъ синъ; той го принуди, казватъ, да исповѣда своитѣ виновни сношения съ княгинята, съ надѣжда да може да обвини жена си като нарушителка на сѣпружеската вѣрность, за да я напусни и да ся ужени за любовницата си.

Катерина нѣмаше вѣки никаква подпорка въ палатътъ, но милостъта и публичното неудоволствие ѝ готвихъ една обширна партия мѣжду народътъ и мѣжду духовенството. Освѣнъ това една скрита любовь, що бѣше наслѣдила въ сѣрцето ѝ при пророненитѣ сжлзи за Панайотовски, ѝ приготвяваше тоже една силна партия мѣжду войската. Прѣдмѣтътъ на тѣзи любовь бѣше графътъ Орловъ, най хубавецътъ мѣжду шестхъ братя на една бѣдна дворянска фамилия отъ